

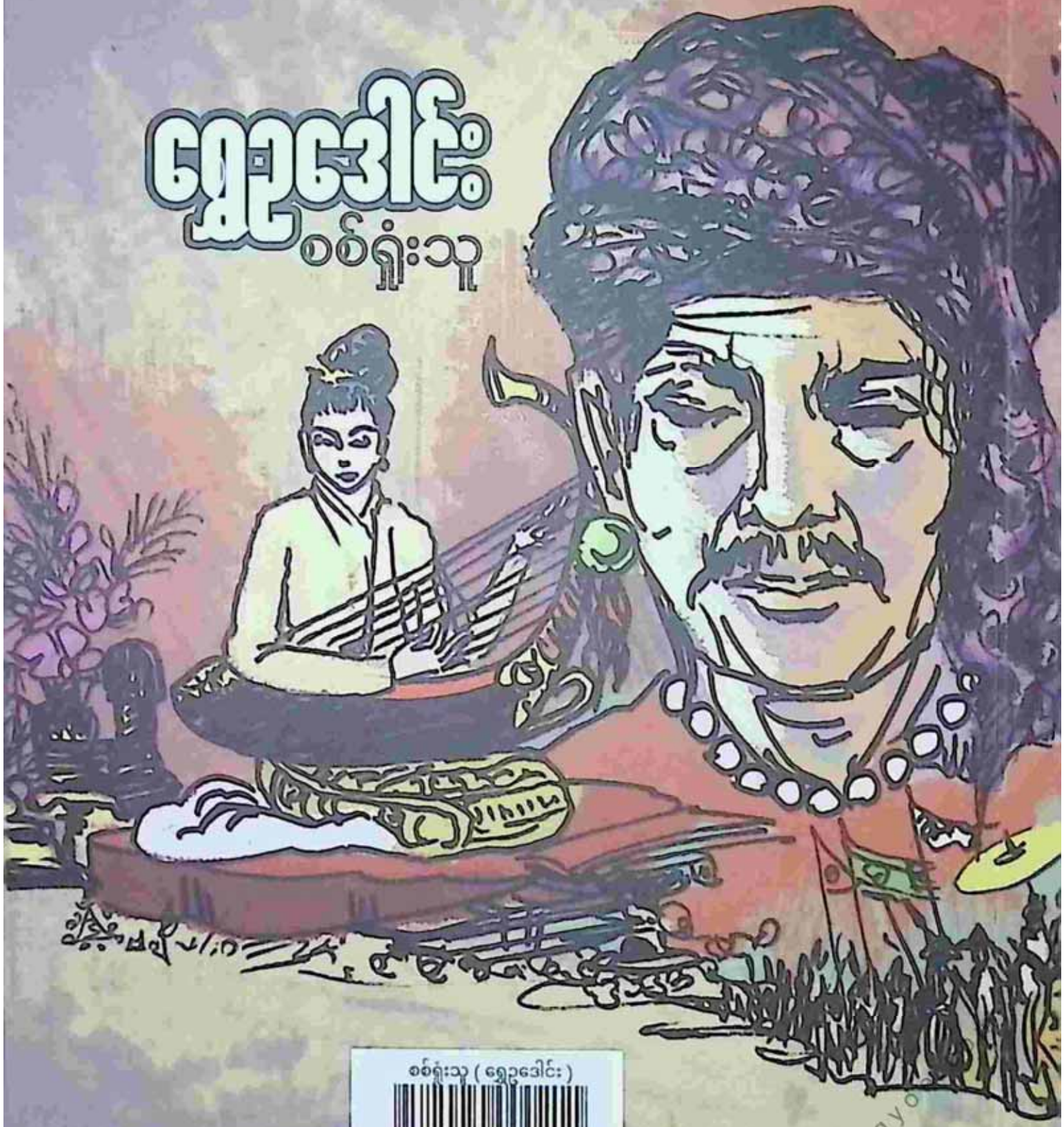
ရွှေဒေါင်း

စစ်ရှုံးသူ

(တုတ္ထအကြိမ်)

ရွှေဒေါင်း

စစ်ရှုံးသူ

စစ်ရှုံးသူ (ရွှေဒေါင်း)

9 782024 000211

mgype

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ရွှေဥဒေါင်း

စစ်ရှုံးသူ

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ ခိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၈၀၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(ဝဥပဒေ-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (ဝ၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ ကိုလတ်စာပေ
အမှတ် ၂၀၀၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉ ၅၀၂၀၆၈၊ ၀၉ ၈၈၅၀၂၀၆၈၊ ၀၉ ၂၆၅၀၂၀၆၈

ရွှေဥဒေါင်း
စစ်ရှုံးသူ / ရွှေဥဒေါင်း။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၃။
စာမျက်နှာ - ၁၃၆၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၂၁) စစ်ရှုံးသူ

အခန်း (၁)

မြန်မာသက္ကရာဇ် . . . ခုနှစ်၌ အင်းဝမြို့ကြီးတွင် ဦးသိန်းကြွယ်နှင့် ဦးသန်းကြွယ် အမည်ရှိ သူဌေးသားနှစ်ယောက် ရှိကြလေရာ၊ ညီဖြစ်သူ ဦးသန်းကြွယ်မှာ မိဘတို့ စိတ်မတူသော ကချေသည်မ တစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဖခင်ဖြစ်သော သူဌေးကြီး ဦးရွှေအိုးသည် ၎င်းသားကို အမွေပြတ်ကြော်ငြာပြီးလျှင် ရှိသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို သားအကြီး ဦးသိန်းကြွယ်အား အလုံးစုံ အမွေပေးခဲ့၏။ ဦးသန်းကြွယ်သည် မာနကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မိဘများထံ၌လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့ သေဆုံးသည့်နောက် အစ်ကိုဖြစ်သူထံ၌ လည်းကောင်း ခယဝပ်တွားမပြုဘဲ ဆင်းရဲသားဘဝ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ရာ မောင်မောင်တင့် အမည်ရှိသားတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီးနောက် ၅ နှစ်သားခန့် အရွယ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ကချေသည်မ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသိန်းကြွယ်မှ လယ်ယာချောင်းမြေ အမွေအနှစ်တို့ကို တစ်ဦးတည်း ဆက်ခံရရှိပြီးနောက် သူဌေးဘွဲ့ခံယူ၍ လူကုံထံ၏ သမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့သော်လည်း သားသမီး မထွန်းကားသဖြင့် အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံမည့်သူ မရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ကချေသည်မ ကွယ်လွန်သောအခါ၌ သူဌေး ဦးသိန်းကြွယ်သည် မိတဆိုးကလေးဖြစ်သော မောင်မောင်တင့်ကို တူအရင်းအဖြစ် မှ သားအရင်းအမှတ်နှင့် တောင်းယူမွေးစားခဲ့ရာ၊ ဦးသန်းကြွယ်မှာလည်း မယား

mgyoe.com

ဖြစ်သူမရှိသည့်နောက် စိတ်လေလွင့်၍ ကလေးကပ်ဖြစ်နေသည်နှင့် သားငယ်ကို ဘကြီးတော်ထံ အပ်နှံခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ လွင့်သွားခဲ့၏။

မောင်မောင်တင့်သည် ၁၆ နှစ်သားအရွယ်တိုင် ရောက်လတ်သော် အခြားသော သူငယ်များကဲ့သို့ ဘာသာဘာဝ ခုန်ပေါက်ကစားခြင်းမရှိဘဲ ဘကြီး ဖြစ်သူ၏ စာပီရိမှ ပုရပိုက်များကို ယူပြီးလျှင် ရှေးဟောင်းရာဇဝင်တို့ကို ဖတ်ရှု လေ့လာခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လေ့ရှိလေသည်။ စာဖတ်သောအခါများ၌လည်း မောင်မောင်တင့်သည် ချောင်ကောင်းကောင်းတွင် ထိုင်၍ ဆေးပေါ့လိပ် တဖွားဖွား နှင့် ကူနွေကောင်းစွာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေတတ်သော အလေ့အထရှိ၏။ ဦးသိန်း ကြွယ်လင်မယားတို့သည် မောင်မောင်တင့်အား သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြသည် ဖြစ်၍ စာဖတ်လွန်းလျှင် အညောင်းမိလိမ့်မည်ဆိုကာ ခြင်းလုံးခတ်ခြင်း၊ မြင်းစီး ခြင်း အစရှိသော အညောင်းပြေ ကစားနည်းများ၌ တိုက်တွန်းကြသော်လည်း မောင်မောင်တင့် သည် ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့ စိတ်ကျေနပ်စေရုံမျှ ဝတ်ကျေဝတ် ကုန် ကစားပြီးနောက် ပုရပိုက်များဆီသို့သာလျှင် ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုခေတ် အခါက လူငယ်များသည် လေးမြားအတတ်ကို လေ့လာကြသဖြင့် မောင်မောင် တင့်သည် ပထမ၌ စိတ်ပါလက်ပါ လေ့ကျင့်ခြင်းမပြုဘဲ ပုရပိုက်များကိုထားသော ချောင်ထဲသို့သာ ရောက်သွားလေ၏။

မောင်မောင်တင့်တို့ရပ်ကွက်အနီး၌ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် အသင့်အတင့်ရှိ သော မိန်းကလေးများ အတော်အတန် ပေါများသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့မှာ သူဌေးသား တစ်ယောက်ဖြစ်သော မောင်မောင်တင့်နှင့် ဂုဏ်ရည်မတူဟူ၍ ကြီးတော်ဖြစ်သူက ယူဆသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့် ချစ်ကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သွားမည့်အရေးကို တွေးတောပူပန်ခဲ့၏။ ၎င်းမိန်းကလေးများအနက် မဖွားချီအမည်ရှိ တောသူက လေးမှာ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိ၍ ၎င်း၏ ဦးလေးတော်သူ တစ်ယောက်ထံတွင် ခေတ္တလာ ရောက်နေထိုင်ဆဲတွင် မောင်မောင်တင့်နှင့် အတန်ငယ်သိကျွမ်းသော အခြေသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ မဖွားချီသည် ရေအိုးကိုရွက်လျက် ရေတွင်းမှ အပြန်တွင် ခွေးရူးတစ်ကောင်သည် ၎င်းထံသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာခဲ့ရာ လမ်း လျှောက်ရာမှ ပြန်လာသော မောင်မောင်တင့်က မိန်းကလေး၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်သဖြင့် အနီး၌ရှိသော အုတ်ခဲတစ်ခုနှင့် ခွေးရူးအား ပေါက်လိုက်၏။

အုတ်ခဲသည် ခွေး၏ဦးခေါင်းကို တည့်တည့်မှန်သဖြင့် ခွေးရူးသည် မြေ ပေါ်၌ လိမ့်သွားသော်လည်း ခွေး၏ဦးခေါင်းမှ လွင့်စင်သော အုတ်ခဲပဲ့တစ်ခုသည်

mgyoe.com

မဖွားချီ၏ ခြေမျက်စိကို ထိမှန်သွားရကား မဖွားချီမှာ ရေအိုးကိုလွှတ်ချ၍ ခွေခနဲ ကျသွားလေ၏။ မောင်မောင်တင့်လဲ သူငယ်မထံပြေးသွား၍ ပွန်းပဲ့သောဒဏ်ရာမှ စီးကျသောသွေးများကို သုတ်ပေးပြီးလျှင် အိမ်သို့ အပြေးအလွှားပြန်ကာ သွေးဆေး များကိုယူ၍ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မောင်မောင်တင့်နှင့် မဖွားချီတို့သည် ကံအားလျော်စွာ မိတ်ဆွေဖြစ်လာကြသည့်အလျောက် မောင်မောင် တင့်လဲ သူငယ်မ၏နေအိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။

ပါးနပ်သောကြီးတော်သည် တူဖြစ်သူနှင့် တောသူကလေး မဖွားချီတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြခြင်းအကြောင်းကို ကြားသိရာတွင် အချစ်ရောဂါမည်သည့် အနာစိမ်းများနည်းတူ ပြည်မတည်မိ စောစောက ကြိုတင်ကုသရသည်ဟု ရိပ်မိ သည့်အလျောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သူဌေးကြီး ဦးသိန်းကြွယ်အား မောင်မောင်တင့် အကြောင်းကို ပြောပြ၍ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ စေလွှတ်သင့်သည် ဟု လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

သူဌေးကတော်သည် မောင်မောင်တင့်ကို မိမိတို့မိတ်ဆွေဖြစ်သော ရှမ်း စော်ဘွားတစ်ဦးထံသို့စေလွှတ်၍ လက်ဖက်ခြောက်အရောင်းအဝယ်နှင့် တကွ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ဆည်းပူးစေသင့်သည်ဟု ပြောရာတွင်၊ ဦးသိန်းကြွယ်သည် ပထမ၌ သားသမီးမရှိသော မိမိတို့အဖို့မှာ သားရင်းတမျှ ချစ်နေကြရသော မောင် မောင်တင့်နှင့် မခွဲခွာလိုသည်ဖြစ်၍ သူဌေးကတော်၏ အကြံပေးချက်ကို သဘော မတူဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကတော်က မောင်မောင်တင့်၏ ဖခင် အကြောင်းကို သတိပေး၍ ဖခင်ခြေရာအတိုင်း လိုက်၍ နင်းမည်ကို စိုးရိမ်ရသည် ဟု အကြောင်းပြ တိုက်တွန်းသောအခါတွင်မူကား ဦးသိန်းကြွယ်မှာ သဘော မတူဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

သူဌေးကြီးလင်မယားတို့သည် မောင်မောင်တင့်အား လက်ဖက်ခြောက် လုပ်ငန်းစုံစမ်းရန် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ သွားရမည်ဟု ပြောကြသောအခါ၊ မောင်မောင် တင့်သည် အင်းဝမြို့မှတစ်ပါး မည်သည့်နေရာသို့မျှ မရောက်ဖူးသည် ဖြစ်သော ကြောင့် မြို့ရွာအသစ်အဆန်းများကို မြင်လိုသည့်အလျောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှင့်ပင် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် မောင်မောင်တင့်၏ဖခင် ဦးသိန်းကြွယ်ထံမှ လူကြိုဖြင့်ပါးလိုက်သော စာတစ်စောင် ရောက်လာလေ၏။

ဦးသိန်းကြွယ်သည် ရုပ်ကောင်း၊ အပြောကောင်း၊ ဆွေကောင်း၊ မျိုးကောင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ရောက်လေရာအရပ်တွင် အထက်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်

မိတ်ဆွေဖွဲ့ခွင့်ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ တစ်နေ့သ၌ သာစည်မြို့သို့ရောက်ခိုက်တွင် ရဲမက်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ရဲမက်ကြီးသည် ဦးသန်းကြွယ်၏ အရည်အချင်းကို နှစ်သက်အားရသည့်အပြင် ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်၍ မိတဆိုးအဖြစ်၌ရှိနေသော သားကလေးတစ်ယောက်ရှိသည့်အကြောင်းကို သိရှိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးသန်းကြွယ်၏သားကို ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းအဖြစ်နှင့် ရာထူးဌာနန္တရ တိုးတက်စေလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ရဲမက်ကြီးသည် ဦးသန်းကြွယ်အား ၎င်း၏သားကို မိမိထံအပ်နှံ၍ တပ်မတော်အရာရှိအဖြစ်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်စေပါလျှင် အရည်အချင်းရှိသူ ဖြစ်ပါက မိမိ၏အကူအညီဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရာထူးတိုးတက်၍ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ရှိသည်ဟု ပြောရာတွင် ဦးသန်းကြွယ်သည် အလွန်နှစ်သက် သဘောကျလေ၏။ သားသမီးမရှိသော အစ်ကိုအရင်းထံ၌ သားအမှတ်ဖြင့် နေထိုင်ရစေကာမူ မာနကြီးသော ဦးသန်းကြွယ်သည် ဘကြီး၏ ထမင်းကို အချောင်စားနေခြင်းထက် မိမိလူစွမ်းဖြင့် ဘုရင့်အမှုထမ်း၍ ဝမ်းစာထိန်းကျောင်းခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အစ်ကိုထံသို့ စာတစ်စောင်၊ သားထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့လိုက်၏။

ဦးသန်းကြွယ်က ဦးသိန်းကြွယ်ထံသို့ ပေးပို့လိုက်သော စာ၌-
 “မိမိ၏သားကလေးကို ငယ်စဉ်မှစ၍ ယခုတိုင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် အတွက် ဆပ်၍မကုန်နိုင်အောင် ကျေးဇူးကြီးလှပါကြောင်း၊ သို့သော် မိမိ၏စိတ်သဘောအရမှာ ယောက်ျားကလေးတို့မည်သည် လယ်ယာချောင်းမြေတို့မှ ရရှိသော စပါးများကို စပါးကျီသို့ သွင်း၍ လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာမျှနားမလည်ဘဲ ဒူးနန့်ကာ ထမင်းစားနေခြင်းထက် စွန့်စွန့်စားစား သွားသွားလာလာ ဤနေရာ ထိုနေရာ စသည်တို့ကို အနှံ့အပြားရောက်ဖူး၍ လူပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းရပြီးလျှင် လူရည်လည်သော အဖြစ်ကို မိမိ ပိုမိုနှစ်သက်ပါကြောင်း၊ မောင်မောင်တင့်အားလည်း မိမိ၏ မိတ်ဆွေရဲမက်ကြီးတစ်ယောက်က ၎င်းလက်အောက်တွင် ဘုရင့်အမှုထမ်းစေဖို့ စီမံပေးမည်ပြင် နောက်နောင်သောအခါ ရာထူးတိုးတက်ဖို့ အရေးကိုလည်း တာဝန်ခံပါမည်ဟု ပြောပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မောင်မောင်တင့်အား ၎င်းရဲမက်ကြီးရှိရာ သာစည်နယ်သို့ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ စေလွှတ်လိုက်စေလိုပါကြောင်း”

နှင့်ရေးသားပါရှိလေ၏။

မောင်မောင်တင့်ထံသို့မူကား-

“ဆွေမျိုး၊ သားချင်းထံ၌ ကပ်ပါးရပ်ပါး၊ နေထိုင်စား သောက်ရခြင်းသည် အစွမ်းရှိသော ယောက်ျားကောင်းများအဖို့ အလွန်သိမ်ငယ်ကြောင်း၊ အရွယ်မရောက်သေးမီ အချိန်၌ မည်သူမဆို အုပ်ထိန်းသူများနှင့် ရင်အုပ်မကွာ နေထိုင်ကြရသည် မှန်သော်လည်း ၁၆ နှစ်သား ရှိပြီဖြစ်သော မောင်မောင်တင့်အဖို့မှာ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် အချိန်တန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသောအလုပ်များထက် ဘုရင့်စစ်မှုထမ်းရခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်သည် စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားများအဖို့ အကောင်းဆုံး၊ အပျော်ဆုံး၊ ကြီးပွားလွယ်ဆုံး၊ လူချီးမွမ်းခံရဆုံး အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် သားဖြစ်သော မောင်မောင်တင့်၌ မိမိသွေး ပါရှိမှန်လျှင် မိမိယူဆသကဲ့သို့ပင် ယူဆလိမ့်မည်ဟု သဘောရကြောင်း၊ ရဲမက်ကြီး ဦးမင်းခေါင်မှာ မိမိနှင့် အလွန်ချစ်ကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေဖြစ်၍ မိမိ၏ သားပီပီ စွန့်စွန့်စားစား အမှုထမ်းခဲ့လျှင် မကြီးပွားမည်ကို ဘာမျှ စိုးရိမ် ဖွယ်မရှိကြောင်း”

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

မောင်မောင်တင့်သည် ဖခင်၏စာကို ဖတ်ရ၍ ဘုရင့်တပ်တော်တွင် စစ်မှုထမ်းရမည်ဆိုသော သတင်းကို ကြားသိရသောအခါ များစွာ နှစ်သက်အားရလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသူငယ်သည် ပုရပိုက်များမှ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်များကို ဖတ်ရှုရာ၌ တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းခြင်းရာများကို တွေ့ရသော အခါတွင် စစ်သည်ရဲမက်ကြီးများ၏ စွန့်စားခန်းများကို စိတ်ထဲ၌ အားကျလျက်ရှိခဲ့၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်မောင်တင့်၏ ဘေးတော်သူ ရဲမက်ကြီး ဦးသူရ ကိုင်စွဲခဲ့ဖူးသော ဓားရှည်ကြီးတစ်လက်ကို ဗီရိထဲ၌ တွေ့ရှိသဖြင့် ဓားကို အိမ်မှ ချွတ်ကာ ဓားသိုင်းကမည်းဟန်နှင့် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ပြုလုပ်နေရာတွင် ဘကြီးဖြစ်သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် ဓားကိုသိမ်းကာ ဣန္ဒြေလုပ်နေခဲ့ရဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘကြီးဦးသိန်းကြွယ်သည် တူဖြစ်သူ၏ ဓားဝင့်ပုံကို မြင်နှင့်သဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဝါသနာပါသည်ဟု ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့်-

“ငါ့တူက စစ်မှုထမ်းချင်သလား”

ဟု မေးဖူးရာ-

“အခွင့်သာလျှင် ထမ်းချင်ပါသည်”

ဟု မောင်မောင်တင့်က ပြန်ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးသိန်းကြွယ်သည် ညီထံမှစာကို ရရှိသောအခါ သူငယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိသောအလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် လွမ်းဆွတ်သော်လည်း ၎င်း၏အကြံအစည်ကို မဖျက်ဆီးဘဲ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ တက်ရန်ပြင်ဆင်ခြင်းကို စစ်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲစေ၏။

သို့ရာတွင် စစ်မှုထမ်းသော မင်းယောက်ျားသားတို့မှာ သတ္တိကောင်းဖို့လိုသည့်အလျောက် ဘေးတော်သူ ဦးသူရ၏ အနွယ်အဆက်ပီပီ စစ်မြေပြင်၌ သူရသတ္တိကို ထင်ရှားစေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ယုံကြည်ကြောင်းဖြင့်သာလျှင် သတိပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘကြီးဖြစ်သူက-

“သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိသကဲ့သို့ ငါ့တူ၊ သတ္တိကောင်းတယ် ဆိုပေမဲ့ မိုက်ရှူးရဲ အလုပ်မျိုးကို ဘကြီး မကြိုက်ဖူးကွယ်။ စွန့်သင့်စွန့်ထိုက်တဲ့ နေရာမှာတော့ စွန့်စားရမယ်ပေါ့လေ။ သို့သော် အကြောင်းမဲ့သက်သက် အသေခံရဲတယ် ဆိုပြီး အရမ်းစွန့်စားတာမျိုးတော့ ဘကြီး အလိုမရှိဘူး။ သတ္တိတော့ ရှိစေ၊ သို့သော် မိုက်ရှူးရဲမဖြစ်စေနဲ့”

ဟု မှာထားလိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် ဦးသိန်းကြွယ်သည် မောင်မောင်တင့်ကို မြင်းဇောင်းသို့ ခေါ်သွား၍ အိမ်၌ မွေးထားသော မြင်းလေးစီးအနက် နှစ်စီးကို မောင်မောင်တင့်အတွက် လည်းကောင်း၊ တစ်စီးကို နောက်ပါ တပည့်တစ်ယောက်အတွက်လည်းကောင်း စီးနင်းသွားကြရန် ပြသလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဦးသိန်းကြွယ်သည် မောင်မောင်တင့်အား မိမိအခန်းသို့ခေါ်သွား၍ သာစည်၌ရှိသော မိမိ၏မိတ်ဆွေ မြေပိုင်ရှင် ဦးစံဖဲထံသို့ မိမိစီကုံးရေး သားထားသည့် ပေစာတစ်စောင်ကို ပေးအပ်လျက်-

“ငါ့တူ အမှုထမ်းမည့် ရဲတိုက်ကြီး ဦးမင်းခေါင် တပ်တော်ဟာလည်း သာစည်မှာ တပ်စခန်းချနေတယ် ဆိုတယ်၊ ဦးစံဖဲကလည်း သာစည်မြို့ထဲမှာပဲ ရှိလေရဲ့။ ဒီတော့ကာ ငါ့တူ ဆိုက်ရောက်ကြောင်းကို ဦးမင်းခေါင်ထံမှာ အစီရင်ခံပြီးပြီးချင်း ငါ့မိတ်ဆွေ မြေပိုင်ရှင် ဦးစံဖဲဆီကို သွားပြီး လည်ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ မောင်မောင်တင့်လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

ဦးစံဖဲဆိုသူမှာ ဦးသိန်းကြွယ်နှင့်အတူ သာသနာပိုင် ကျောင်းတီ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ပညာသင်ကြားစဉ် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း

များ ဖြစ်ကြလေရာ လူလားမြောက်၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေး အဝေးမြို့ရွာ၌ နေထိုင်ကြ သော်လည်း ဦးစံဖဲသည် ၎င်းနယ်မှထွက်သော ဖွတ်ခြောက်၊ ပုတတ်ခြောက် စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရာသီအလိုက် လက်ဆောင်ပေး၍ ဦးသိန်းကြွယ်ကလည်း သမင်သားခြောက်၊ ယုန်သားကင် စသည်ဖြင့် တုံ့ပြန်ကမ်း လှမ်းလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ လျက်ရှိကြသော်လည်း လက်ဆောင်များ မကြာခဏ အပြန်အလှန် ပို့သကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှတ်ရလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ဖြစ် ၍ ဦးသိန်းကြွယ်၏ တူအရင်းတစ်ယောက်သည် သာစည်နယ်သို့ ရောက်သည် ဆိုပါလျှင် ဦးစံဖဲ၏ နေအိမ်သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဘဲရှိနေပါက မိတ်ဆွေ ဝတ္တရား ကျေပွန်မည် မဟုတ်ဟူ၍ ယူဆသည့်အလျောက် မောင်မောင်တင့်အား လည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား မှာထားလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်တင့်၏ ကြီးတော် သူဌေးကတော်ကြီးမှာလည်း လင်ဘက်မှ တော်စပ်သော တူပင်ဖြစ်စေကာမူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးမှ ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့သော မောင်မောင်တင့်နှင့် ခွဲရမည့်အရေးကို များစွာ လွမ်းဆွတ်လျက် မှာထားရန်ရှိသမျှကို မိန်းမတို့ဘာဝ အထပ်ထပ် မှာလိုက်လေ၏။ အထူးအရေးတကြီးပြု၍ မှာထားလိုက် သော အချက်များကား ၎င်းနယ်တွင် မိန်းမချော မိန်းမလှ ပေါသည်ဟု သတင်းရ သောကြောင့် ရုပ်ပင်ချောသော်လည်း ဂုဏ်ရည် အဆင့်အတန်းမတူသော သတို့ သမီးများနှင့် ချစ်ကြိုက်စုံမက်ခြင်း မဖြစ်မိစေရန် အထူးသတိပြုဖို့ သွန်သင်လိုက် လေ၏။

ဖခင်ထံမှ စာရပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မောင်မောင်တင့် သည် မိမိအတွက် အုန်းခွဲရောင် မြင်းနှစ်စီးအနက် တစ်စီးကိုစီး၍ တစ်စီးကို တပည့် ဖြစ်သူက ဆွဲခေါ်ခဲ့လေရာ တပည့်အဖို့မှာမူ မြင်းနီတစ်စီးကို သူဌေးကြီးက ပေးလိုက် လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့အား မြန်မာတို့ထုံးစံအတိုင်း မြေပေါ်၌ ခူးချကာ ရှိခိုးကန်တော့ပြီးနောက် လမ်း၌ စား သောက်ရန်အတွက် ကြီးတော်က စီမံပေးလိုက်သည့် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ကရေကရာ အစရှိသော စားဖွယ်တို့ကို တပည့်လွယ်အိတ်၌ ထည့်စေပြီးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကြ၍ မြို့တော်တံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ခရီးစဉ်တစ်ဝိုက် ထွက်ခဲ့ကြရာ လမ်း ခရီး၌ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရဘဲ သာစည်အနီးရှိ ဦးမင်းခေါင်၏

တပ်စခန်းသို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ တစ်ရက်မျှ နားနေပြီးနောက်
မောင်မောင်တင့်သည် ဦးမင်းခေါင်ထဲမှ အခွင့်ယူ၍ ဘကြီးဦးသိန်းကြွယ်၏ သူငယ်
ချင်းဖြစ်သော မြေပိုင်ရှင် ဦးစံဖဲ၏ နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။

အခန်း (၂)

မြေပိုင်ရှင် ဦးစံဖဲ၏နေအိမ် သာစည်ရွာ အဝင်ဝတွင် ကျယ်ပြန့်သော ဝင်းကြီးအတွင်း သုံးဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးဖြစ်လေရာ မောင်မောင်တင့်နှင့် ၎င်း၏ တပည့်သည် ဝင်းတံခါးမှ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ဝင်သွားကြ၍ မောင်မောင်တင့်သည် မိမိ၏မြင်းကို တပည့်လက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ကြီးသို့ ရှေးရှုလျှောက် သွားလေ၏။ ဝင်းကြီးအတွင်း၌ ကျေးသော လူရတတ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စပါး ကျိုကြီးများ၊ စပါးလုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ တလင်းကြီးများလည်း ဖြူးဖြူးပြောင် ပြောင် ရှိနေလေရာ မောင်မောင်တင့်သည် အိမ်ရှေ့တွင် လူစလူန မမြင်သည်နှင့် အိမ်နံဘေး ကွမ်းခြံတစ်ခုဆီမှ လူသံကြားရာသို့ လျှောက်သွားသည်တွင် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ ဦးစံဖဲသည် သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာပါသည့် အလျောက် ကွမ်းခြံအတွင်း၌ အမြစ်ပေါ်သော ကွမ်းပင်များကို မြေဖုံးကွယ်ခြင်း၊ တွယ်စရာမရှိသော ကွမ်းတက်များကို ကွမ်းစင်နှင့်ကပ်၍ ချည်ပေးခြင်း အစရှိ သော အလုပ်တို့ဖြင့် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မောင်မောင်တင့်သည် ထိုလူကြီး၏ ခုံညားသော အမူအရာကို အကဲခတ် ရခြင်းအားဖြင့် သာမန်ဥယျာဉ်များတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်၊ အိမ်ရှင်နှင့်ပင် သဏ္ဍာန် တူသည်ဟု အောက်မေ့၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဦးစံဖဲရှိပါသလားဟု မေးမြန်း သဖြင့် ဦးစံဖဲက မိမိပင် အိမ်ရှင် ဦးစံဖဲဖြစ်ကြောင်းပြော၍ ကိစ္စကို မေးလေ၏။

mgyoe.com

ထိုအခါ မောင်မောင်တင့်က မိမိမှာ အဝမြို့ သူဌေးကြီး ဦးသိန်းကြွယ်၏ တူ၊ ဦးသန်းကြွယ်၏သား ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ ဦးသိန်းကြွယ်ထံမှ စာကို ပေးအပ် လေရာ၊ ဦးစံဖဲသည် ၎င်းစာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် မောင်မောင်တင့်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လျက်-

“ဪ... မောင်က မိတ်ဆွေကြီး ဦးသိန်းကြွယ်ရဲ့ တူပါကလား၊ ဆင် လည်း ဆင်ပုံမောင်၊ မောင့်ဘကြီးလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီမျက်လုံးမျိုး၊ ဒီမျက်ခုံး မျိုးနဲ့ ဒီအရပ်အမောင်းမျိုးပါပဲ။ ကိုင်း... ကိုင်း လာပါ၊ လာပါ”

ဟု ပြော၍ ဦးစံဖဲသည် လက်၌ ပေကျံလျက်ရှိသော ရွှံ့များကို ဆေးကြော ပြီးနောက် ကွမ်းခြံထဲမှအတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကွမ်းခြံမှ အိမ်သို့အသွား လမ်းခရီးတွင် စပါးကျီထဲသို့ သူရင်းငှားများ နှင့် စပါးများ သွတ်သွင်းခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးလာခဲ့သည့် မနန်းယူနှင့် တွေ့၍ ဦးစံဖဲက-

“ဟေ့ သမီး၊ ဟောဒီမှာ အဝမြို့က အဖေမိတ်ဆွေကြီးရဲ့ တူများ ရောက် လာတယ်ဟေ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ သင်ဖြူးများ၊ ခင်းချေပါဟဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မနန်းယူသည် မောင်မောင်တင့်ကို တစ်ကြိမ်တည်း လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်-

“ဖွားဆုံရေ... လာစမ်းပါဦးဟေ့”

ဟု ခေါ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ကပျာကယာ တက်သွားလေ၏။ မနန်းယူမှာ မြို့ကြီးသူ မဟုတ်သဖြင့် ဆင်ယင်ဝတ်စားပုံတို့မှာ ခပ်ရိုးရိုးပင်ရှိသော်လည်း ငါးရုံ ကိုယ်ဟု ခေါ်ကြသော သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသည့် ကိုယ်ကာယအပြင် ကြည်လင် သော မျက်လုံး၊ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်၊ ဖြူစင်သော သွားများ၏ တင့် တယ်ခြင်းတို့ထက် အလွန် ကြည်လင်နူးညံ့လှသော အသားအရေ ရှိသည်ဖြစ်၍ အကြောကလေးများသည် နဖူးပြင်၊ ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်တို့တွင် စိမ်းစိမ်းလဲ့လဲ့ မြရောင်သွဲ့လျက် တွေ့မြင်ရပေ၏။

မနန်းယူ၏ ရုပ်အဆင်းမှာ အချောကြီး၊ အလှကြီးဟူ၍ မခေါ်နိုင်စေကာ မူ ရွှင်ပျသောစိတ်နှလုံးရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်း၏မျက်နှာကလေးသည် အခါ ခပ်သိမ်း ရွှင်ပြုံးကြည်လင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ လမ်းလျှောက်ပုံ အမူအရာမှာလည်း အချို့သော တောသူများကဲ့သို့ ဒေါင်းတည်မောင်းတည် မဟုတ်ဘဲ ပျော့ပျောင်းယိမ်းနွဲ့သော ကိုယ်ကာယရှိသည့်အလျောက် ကနွဲ့ကလျကလေးနှင့်

အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ထိုအရပ်ရှိ ကာလသားများ၏ ချီးကျူးခြင်းကို ခံရလေသည်။

မနန်းယူသည် မောင်မောင်တင့်နှင့် တစ်ကြိမ်တည်းမျှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မိကြရာတွင် ထီးနန်းစိုက်ရာဖြစ်သော အဝ မြို့ကြီးသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဆို သောကြောင့် တောသူကလေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်သလိုလို ရှိန်းဖိန်းထူပူသွား လေရာ ကြည်လင်သော အသားအရေရှိသည့်အတွက်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဖြန်း၍ နီမြန်းသွားလေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မောင်မောင်တင့် မြင်ရသောအခါ ဤသူငယ်မကား မြို့ကြီးသူတစ်ယောက် မဟုတ်ငြားသော်လည်း မြို့ကြီးသူဆိုသော အဝသူများထက်ပင် နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ကြည့်၍ကောင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

မနန်းယူသည် ဖွားဆုံဆိုသူ သူငယ်မနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြစဉ် ဦးစံဖဲနှင့် မောင်မောင်တင့်တို့သည် လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာရင်း-

“တူမောင်က ဘုရင့်အမှုထမ်း မှတ်တယ်။ ကောင်းတယ်. . . ကောင်း တယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ စွန့်စွန့်စားစား ယောက်ျားပီပီ အလုပ် လုပ်ဝံ့ပါမှပေါ့။ ကိုယ့် ဘကြီးရဲ့အမွေကို တစ်နေ့မှာ ငါ ရမယ်ဆိုပြီး ဘကြီးနား၊ ကြီးတော်နား ကပ်ညာတဲ့ လူစားမျိုးဟာ အလကား လူပေါသော ဖြစ်တတ်တာပဲ မောင်ရင်ရဲ့”

ဟု ပြောလျက် လှေကားမှ တက်လာကြလေ၏။ မနန်းယူမှာမူ စပါးကျီ ထဲမှ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာတို့တွင် မြူမှုန်များ ပေကျံ လျက်ရှိ မည်ကို စိုးရိမ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် မနန်းယူသည် ဖွားဆုံအား သင်ဖြူခင်းခြင်း၊ ကွမ်းအစ်တည်ခြင်း စသော အလုပ်များကို စေခိုင်းထား၍ မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်လုံး ပေါ်မှန်ကြီး၌ ကြည့်ကာ စပါးမှုန်များကို သုတ်သင်၍ မျက်နှာကို တို့ပတ်ဖြင့် ပျာ ယီးပျာယာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်ဖို့ အချိန်ရအောင် ကြိုးစားရှာသေး၏။ ထို့နောက် မှ မနန်းယူ သည် ဖွားဆုံနှင့်အတူ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်တို့နှင့် ရေတကောင်း၊ ငွေဖလားတို့ကို ပါ သင်ဖြူပေါ်၌ တည်ခင်းပေးပြီးနောက် ပိမိ၏အဆောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်တင့်နှင့် ဦးစံဖဲတို့သည် ရှေးလူရတက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သင်ဖြူပေါ်တွင် မှီအုံးကြီးများဖြင့် ထိုင်ကာ စကားပြောလျက် ရှိကြစဉ်-

ဖဲ ။ ။ နေရာကျလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒီကနေ့ည ကျုပ်သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက် စကားပြောရင်း၊ ထမင်းစားရင်း လာကြလိမ့်

မယ်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးက ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ တူဆိုတော့ ဒီရွာ
က ကျုပ်သူငယ်ချင်းများနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ အခွင့်ရသွားတာကို
လည်း ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ မောင့်ဘကြီးကိုလည်း ဟိုကျ
တော့ ပြောလိုက်ပါ။ သာစည်ရွာက လူကြီးလူကောင်း မိတ်ဆွေ
အပေါင်းတို့က သူငွေမင်း ဦးသိန်းကြွယ် အလည်အပတ်လာဖို့
ပင့်ဖိတ်လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါနော် ကြားလား။

တင့်။ ။ ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဦး မိတ်ဆွေများက ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း
များပါလားခင်ဗျာ။

ဖဲ ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ရှေးက သွေးသောက်ကြီးဆိုတဲ့ မင်းမှုထမ်းလည်း
ပါတယ်။ တပ်မင်းကြီးဟောင်းတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ ဝါဒ
ကတော့ မောင့်ဘကြီးများနဲ့ နည်းနည်းကွဲတယ်ပေါ့လေ။ သို့
သော် ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေက အင်မတန် အလိုက်သိတဲ့လူတွေ
ပါ။ မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ ဟိုမင်းရဲ့လူ၊ ဒီမင်းရဲ့လူလို့ အာယာ
တ မထားဘဲ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်လားမော
လား စကားပြောကြဖို့ လိုရင်းထားတတ်တဲ့ လူတွေပါ။

တင့်။ ။ ဝမ်းသာပါ့ ခင်ဗျာ၊ ရောက်တဲ့အခါ ဒီနယ်က လူကြီးလူကောင်း
များနဲ့ သိကျွမ်းရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကံကောင်း
တယ်လို့ မှတ်ယူပါတယ် ခင်ဗျာ။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဦးစံဖဲ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များ ဆိုက်ရောက်
လာကြလေရာ၊ ၎င်းတို့မှာ သာစည်ရွာသူကြီး ဦးလူတုတ်၊ သွေးသောက်ကြီး ဦးစံကဲ၊
တပ်မင်းကြီးဟောင်း ဦးစကြာနှင့် အခြားလူကြီးလူကောင်း နှစ်ယောက် သုံးယောက်
တို့ ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည်များသည် အိမ်ရှင်ဦးစံဖဲက စားသောက်ချင့်စဖွယ်
ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားသည့် ချေသား၊ ယုန်သား၊ ခါကင် အစရှိသော တောအမဲ
ဟင်းလျာတို့အပြင် နေ့စဉ်ရနိုင်သည့် ဝက်သား၊ ကြက်သား စသော ဟင်းလျာများကို
မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ဦးခန်း၌ ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
နှင့် ချိုပွဲချဉ်ပွဲများကို စားသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

နိဒါန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအချိန်အခါ၌ အဝမြို့ ထီးနန်းကို
ညီတော် နန်းစံလျက်ရှိရာ တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ ဥပုသ်ဆောင်သို့ အတင်းဝင်စေ
ခြင်းခံရသော နောင်တော်ကို မေတ္တာရှိသူများလည်း ရှိကြ၍ ညီတော်ကို ထောက်ခံ

mgyoe.com

သူများလည်း ရှိကြ၏။ ထိုခေတ်အခါက တိုင်းသူပြည်သားများမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲလျက် ရှိရာ နောင်တော်ကို လိုလားသူများသည် နန်းစံဘုရင်ကို သူခိုးဘုရင်၊ ဓားပြဘုရင် ဟု စွပ်စွဲကြ၍ နောင်တော်ထီးနန်းတက်မှုကိုသာ မျှော်လင့် တောင့်တလျက်ရှိကြ ၏။ အချို့ကမူကား လူညာတို့ထုံးစံအတိုင်း တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ နန်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီးသော လက်ရှိဘုရင်ကိုသာလျှင် သစ္စာ စောင့်ထိန်း ထိုက်သည်ဟု သဘောထား၍ မင်းမှိုဖိုးကပ်အလုပ်ဖြင့် ရာထူးရအောင် အားထုတ်သူ များလည်း မရှားလှချေ။

စင်စစ်မှာ မင်းမှုထမ်းအရာရှိများနှင့် ၎င်းတို့၏ အစွယ်အပွား အသိမိတ် ဆွေများသည် ညီတော်၏လူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကြွင်းကျန်သော အရပ်သားတို့မှာ နောင်တော်၏လူများ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနိုင်ပေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အရေအတွက်အားဖြင့် နောင်တော်၏ လူများသော်လည်း ရဲမက်စစ်သည် ဗိုလ်ပါများမှာ လက်ရှိဘုရင်၏ အမိန့်ကို နာခံကြရသည်ဖြစ်၍ လူအင်အားကောင်းသော နောင်တော်သည် ညီတော် ကို တော်လှန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ သို့ပါသော်လည်း နောင်တော်၏ လူများကား တစ်နေ့သောအခါတွင် နည်းမှန်လမ်းမှန်အတိုင်း နောင်တော်သည်သာလျှင် ဘုရင် ဖြစ်ရမည်ဟု မျှော်လင့်အားထားကြလျက် ရဲဝံ့သော သူတို့သည် နောင်တော်ကိုသာ လိုလားကြောင်း ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖွင့်ပြောလေ့ရှိ၏။

ဧည့်သည်များသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း၌ ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် တပ်မင်းကြီးဟောင်း ဦးစကြာဆိုသူသည် မောင် မောင်တင့်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

“ခု လက်ထက် ရဲမက်ဆိုတာ အလကားလူတွေပါ ခင်ဗျား ဘုရင့်အကျိုး တော်ဆောင်တယ် ဆိုပေမဲ့ ဖြစ်ထိုက်တဲ့သူ ဘုရင်ဖြစ်မှ အကျိုးဆောင်ရကျိုး နပ် တာကိုး ခင်ဗျား။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ထီးနန်းလုယူပြီး ဘုရင်လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက် လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရန် ဘယ်ကလာပြီး. . . ”

ဖဲ ။ ။ သည်းခံပါမိတ်ဆွေ၊ လွန်ကျံကုန်ပါ့မယ်၊ ကျုပ်သဘော ကယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးစကြာလည်း သိပြီးပဲ။ သို့သော် ကျုပ်တို့ချည်း မဟုတ်၊ မင်းမှုထမ်း ဧည့်သည်များလည်း ရှိလေတော့ မပြော အပ်တဲ့စကားကို မပြောကောင်းပါဘူးဗျား။ သည်းခံပါ။

ကြာ။ ။ မှန်တာပြော သစ္စာတဲ့၊ မှန်တဲ့စကားဆိုလို့ ဘယ်သူ့ ဘာကြောတီ နေရဦးမှာလဲ ခင်ဗျား။

တင့်။ ။ ယခု ဦးပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော့်ကို နစ်နာစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောရာ ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ။ တစ်ဆိတ် ရုပ်သိမ်းပါ။

ကြာ။ ။ အောင်မယ်. . . လူပုံက နှုတ်ခမ်းမွှေးတောင် ကောင်းကောင်း မပေါက်သေးဘဲနဲ့၊ ငါလိုလူတစ်ယောက်များ ရုပ်သိမ်းပါလေး၊ ဘာလေးနဲ့။ ဟုတ် လိုက် လှတယ်ကွယ်။

ဖဲ။ ။ ကျုပ်ပြောမယ် ဦးစကြာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နည်းသည်၊ ဒီသူ ငယ်လည်း ကျုပ်နည်းသည်ပဲ၊ နည်းသည်အချင်းချင်း တစ်ယောက် က တစ်ယောက်ကို စော်ကားရင် ကျုပ်ကို စော်ကားရာကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ခုနက ပြောတဲ့စကား နည်းနည်းလွန် ကျူးသွားတဲ့အတွက် ရုပ်သိမ်းဖို့ ကျုပ်က ထောက်ခံပါတယ်

ဦးလူတုတ်။ ။ ဟုတ်ပေသားပဲ ဦးစကြာ၊ ဦးစံဖဲ ပြောတာ လမ်းကျတယ်ဗျ။

ဦးစံကဲ။ ။ ဘယ်ကလာ လမ်းကျမှာလဲဗျ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာ ကိုယ်ပြော လို့ ဘယ်သူ့ကြောက်နေရဦးမှာလဲ၊ ဦးစကြာရော ကျုပ်ရော မင်းမှုထမ်းနေကြတာ ခင်ဗျားတို့ သိတယ်မဟုတ်လား။

ဖဲ။ ။ သိတာတော့ သိပြီးသားဗျာ၊ သို့သော် ကိုယ်မထမ်းရွက်ချင်ရင် နေ၊ ထမ်းရွက်နေတဲ့ ကျုပ်နည်းသည်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ပုတ်ခတ်ပြောရမှာလဲဗျ။

ထိုအခါ အခြား နည်းသည်နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့သည် ဟိုဘက် သည်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြောဆိုကြရာ ပရိတ်သတ်များသည် နှစ်ခြမ်း ကွဲ၍ သွားလေတော့၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ်-

တင့်။ ။ (ဓားကိုဆွဲထုတ်လျက်) စကားရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူးဗျာ။ ရုပ် သိမ်းမလား၊ မရုပ်သိမ်းဘူးလား။

ထိုအခါ အိမ်ရှင် ဦးစံဖဲသည် မောင်မောင်တင့်၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ ချော မော့လျက်

“သည်းခံပါ မောင်၊ ကျုပ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူ့ကို စော်ကားသည် ဖြစ်စေ ကျုပ်ကို စော်ကားရာ ရောက်နေလို့ ကျုပ်က တာဝန်ယူပြီး ပြောရပါလိမ့် မယ်။ ကိုင်း. . . ဦးစကြာ၊ ရုပ်သိမ်းလိုက်ဗျာ။ ကျုပ်မျက်နှာ ထောက်ပါ”

ကြာ။ ။ လူချင်း ခင်တာ တစ်မျိုးဗျ၊ ထွက်ပြီးသား ဆင်စွယ်ဝင်တယ်လို့ မရှိဘူးဆိုတာလို ပြောပြီးသားစကားကို ကျုပ် ရုပ်သိမ်းဖို့ ထုံးစံ မရှိဘူးဗျာ။ ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ။

ထိုအခါ ဦးစံဖဲသည် တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော ဓားအိမ်မှ ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ ဦးစကြာ၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ခွဲလိုက်ရာ ဦးစကြာလည်း ဖျတ်လတ်သူဖြစ်၍ မိမိ၏ဓားနှင့် မြှောက်၍ခံလိုက်သည်တွင် ဓားသွားချင်းပွတ်၍ လက်ကိုင်ရင်း လျှောကျသွားလေ၏။ ဦးစကြာသည် ငယ်ရွယ်သည့်အလျောက် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ ခွန်အားလည်း ကောင်း၏။ ဦးစံဖဲမှာ အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း သူ့ခေတ်အခါက နာမည်ရ ဓားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှစ်ချက် သုံးချက်စီ ထိုးခုတ်ကြသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ လှလှကြီးမထိ။ အခြားဧည့်သည်များက တစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက် သုံးယောက်မျှ ပြု၍ ဆွဲထားကြသောကြောင့် လူချင်းကွဲ၍ သွားလေတော့၏။

ဦးစကြာသည် လူကြီးသော လူငယ်သော မရှောင်၊ ဦးခေါင်းကို အကုန်ဖြတ်ပစ်မည်ဟု ကြိုးဝါးလျက် အခြားဧည့်သည်များ၏ တွန်းထိုးဆွဲငင်ခြင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရလေရာ ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်ပင် သွေးပူသော ရဲမက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သတ္တိရှိ ဆင်းခဲ့ဟေ့၊ ဘာဟေ့၊ ညာဟေ့နှင့် ကြိုးဝါးကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

မောင်မောင်တင့်မှာမူ မိမိ အမျက်ထွက်သည်ထက် အိမ်ရှင်ဦးစံဖဲက ပိုမို၍ ဒေါသကြီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးစံဖဲကိုပင် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုနေရသေးသည်ဖြစ်ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဦးစံဖဲက မိမိမှာ လူကြီးဖြစ်လျက် နှင့် လူငယ်တမျှ ဒေါသကြီးမိကြောင်းနှင့် ဝန်ခံပြောဆိုပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်ကြလေ၏။ မနန်းယူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ အမျက်ပြေပျောက်အောင် ချောမော့ဖျောင်းဖျာပြောဖော်ရသော မောင်မောင်တင့်အား ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ပိရှာသေးသည်များကို မောင်မောင်တင့်လည်း အမှတ်မဲ့ မနေခဲ့ချေ။

အခန်း (၃)

ထိုည၌ မောင်မောင်တင့်သည် ဦးစံဖဲ၏ နေအိမ်သို့ တည်းခိုအိပ်စက် ခဲ့ရာ မိမိက တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောရခြင်းမရှိဘဲ တပ်မင်းကြီးဟောင်း ဦးစကြာက မိမိ၏ ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်အောင် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခြင်း ခံရသည့်အတွက် ထိုသူ့ အပေါ်၌ အမျက်မကျေနိုင်အောင် ရှိနေသဖြင့် အခါအခွင့်သင့်သောအခါ၌ တုံ့ပြန် ချေပခြင်းပြုဦးအံ့တကားဟု စိတ်ထဲ၌ ကြုံးဝါးလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်တို့ ဘာဝအလျောက် ထိုည၌အဖို့၌ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် သောကရောက်သည်မရှိဘဲ အိပ်ရာသို့ဝင် ပြီးသည်နောက် များမကြာမီအတွင်း၌ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ၏။

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်တင့်သည် ယမန်ည၌က အခြင်းအရာကို သတိရပြန်သည်နှင့် များစွာ စိတ်မကြည်မလင်ဘဲ မနန်းယူ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မုန့်ချိုများကို စားသောက် လျက်ရှိစဉ် မောင်မောင်တင့်၏ မျက်နှာထားမှာ မှုန်မှုန်သုန်သုန် ရှိနေခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မနန်းယူက လောကဝတ်ပျူငှာ စားပါဦး၊ သောက်ပါဦးနှင့် တိုက်တွန်း ကျွေးမွေးသည်များကို မောင်မောင်တင့်သည် ကျေးဇူးတင်ဟန်နှင့် လက္ခဏာမရှိဘဲ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ စားသောက်လေ၏။

“အိမ်ရှင်ဦးစံဖဲ အဘယ်သို့ သွားပါသနည်း”

ဟု မနန်းယူအား မေးမြန်းသဖြင့်

“ဖခင်မှာ မနက်စောစောကပင် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပါသည်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်ကို ကြားရသဖြင့် မောင်မောင်တင့်သည် မကြည်ရှင်သော မျက်နှာနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများ သောက်လျက်ရှိစဉ် လှေကားမှ ခြေသံများ ကြား၍ ဦးစံဖဲသည် တပ်မင်းကြီးဟောင်း ဦးစကြာအား လက်တွဲလျက် တက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မောင်မောင်တင့်သည် ထိုင်ရာမှ မထဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ထိုင်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် ဦးစံဖဲသည် မောင်မောင်တင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဦးစကြာနှင့်အတူ သင်ဖြူးပေါ်၌ ထိုင်ကြပြီးနောက်-

ဖဲ ။ ။ ဦး . . . စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ မောင်မောင်တင့်၊ ဟောဒီက ဦးစကြာက နန်းလုခံရတဲ့ နောင်တော်ဘုရင်ကို ချစ်ခင်လိုလားတဲ့အတွက် ကရုဏာ ဒေါသောဖြစ်ပြီး ညီတော် နန်းစံဘုရင်ရဲ့ မင်းမှုထမ်းအရာရှိတစ်ယောက်ကို မထီလေးစား စကားမျိုး ပြောမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်တဲ့။ အမှန်မှာတော့ မောင်မောင်တင့်ကို စော်ကားလို၍ မဟုတ်၊ နောင်တော်ကို သနားမိတဲ့အတွက် ဒေါမနဿစိတ်ဝင်ပြီး ပြောမိရာ ပြောခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ မမှားသော ရှေ့နေ၊ မသေသော ဆေးသမားဆိုတဲ့ စကားလို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်းမိသည့်အတွက် မောင်မောင်တင့်က သဘောကြီးကြီးထားပြီး သည်းခံစေလိုပါတယ်တဲ့။ ကိုယ့်အမှား ကိုယ်ဝန်ခံတဲ့လူဟာ ပညာရှိအရာ သွင်းထိုက်တဲ့အတိုင်း ငါ့တူကြီးက ဗွေမယူဘူးလို့ ဦး မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဟု ပြောရာတွင် မောင်မောင်တင့်သည် ဦးစကြာကဲ့သို့သော် တပ်မင်းကြီးဟောင်းတစ်ယောက်နှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမများသည့်ပြင် ဦးစကြာ၏ နောင်တရဟန်ရှိသော မျက်နှာထားကို မြင်ရသဖြင့်လည်း အမျက်ပြေပျောက်၍-
တင့် ။ ။ ဦးက စိတ်ကျေထိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က မကျေလို့ လူဆိုးဖြစ်ရုံ ရှိမှာပေါ့ဦးရယ်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဟု ပြောလျက် ဦးစကြာ၏ မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ၊ မောင်မောင်တင့်၏ ပြုံးခြင်းမှာ လှိုက်လှဲပွင့်လင်းခြင်း ရှိသောကြောင့် ဦးစကြာလည်း မိမိအား ရန်ငြိုးမထားကြောင်းကို သိနိုင်သဖြင့် တုံ့ပြန်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။

m g b n . c o m

၎င်းနောက် ဦးစံဖဲသည် မနန်းယူကို လှမ်းခေါ်၍ -

“ဟဲ့ သမီးရေ . . . အကြော်များ ယူခဲ့ပါဦးဟေ့၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများလည်း ထပ်ထည့်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မနန်းယူ ဆောင်ယူလာသည့် ငါးပေါင်းကြော်၊ ဗယာကြော်နှင့် မုန့်ဆီကြော်များကို သုံးဦးသား စားသောက်ကြရင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်ဖူးသကဲ့သို့ စကားလက်ဆုံ ဝင်စွာနှင့် ဆူညံစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးစံကြာကမူ မောင်မောင်တင့်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း မေ့ပျောက်ဟန် လက္ခဏာ မရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါ မျက်နှာညှိုးသွားသည်များကို တွေ့မြင်ရသေးသည် ဖြစ်ရာ ဦးစံဖဲက-

“မုန့်ကြော်ကလေး ပူပူနွေးနွေး စားစမ်းပါဦး၊ ရွှေဖီမိုးလွတ် လက်ဖက်ခြောက်ကလေး သောက်စမ်းပါဦး”

စသည်ဖြင့် ပျူငှာစွာ တိုက်တွန်းကျွေးမွေးသော်လည်း ဦးစံကြာသည် ဝတ်ကျေဝတ်ကုံမျှသာ စားသောက်၍ စကားစပြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံဖဲက နံနက်စာ စားပြီးမှ ပြန်ရန် တားဆီးခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ ဧည့်သည်နှင့် အိမ်ရှင်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်မောင်တင့်သည် ထိုနေ့ညတွင် ပြန်ပါရစေဟု ဦးစံဖဲအား တောင်းပန်သော်လည်း ဦးစံဖဲက အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီး၏ တူသားဖြစ်သည့် အလျောက် တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်လာခိုက်တွင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက် သုံးရက် တည်းခိုမှ ကျေနပ်နိုင်မည်ဟု ပြောသောကြောင့် မောင်မောင်တင့်မှာ ဇွတ်ငြင်းခဲ့လျှင် ရိုင်းရာကျမည်စိုးသောကြောင့် တစ်ညမျှ ဆက်လက်တည်းခိုရန် သဘောတူလိုက်ရလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးစံဖဲသည် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ မြင်းနှင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရန် စီမံ၍ ၎င်းမြင်းနှင့် မောင်မောင်တင့်၏ မြင်းကို တပည့်များအား ကုန်းတင်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ဦးစံဖဲနှင့် မောင်မောင်တင့်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ၊ ဦးစံဖဲသည် ၄ ပေ ၆ လက်မခန့်ရှိ ထွားကျိုင်းသော ဖောင်းဝတ်ကြီးကိုစီးလျက် မြက်ခမောက်ကို ဆောင်းကာ ဗလာပုဆိုးကို ခါးပုံထိုး၍ မြင်းပေါ်၌ ကြော့ကြော့မော့မော့ ထိုင်တတ်ပေရကား ၎င်း၏ ခုံညားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ကြီးရင့်သော ဣန္ဒြေတို့ကြောင့် ရဲမက်ကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ထင်လောက်ပါပေ၏။

m g y o e . c o m

မောင်မောင်တင့်မှာမူ ဘကြီးဦးသိန်းကြွယ်ပေးလိုက်သော အုန်းခွဲရောင် မြင်းကြီးပေါ်တွင် ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်းစီး ကျင့်လာခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ ကျင်လည်သပ်ရပ်ခြင်းဖြင့် ထိုင်၍ လိုက်ခဲ့ရာ မြင်းနှစ်စီးတို့သည် ရှေ့လက်များကို အာပေါင်အာရင်းအထိ မြှောက်ကာ မြေကြီးကို ခုတ်၍ အသားကျ ပြေးကြရာတွင် ရွာသူရွာသားများမှာ မြင်းစီးကောင်းနှင့် မြင်းကောင်းဆိုလျှင် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင် ကြသည်ဖြစ်၍ ဝင်းပေါက်၊ အိမ်ပေါက်တို့မှ ငေးမျှော်လျက် ကြည့်ကြရလေ၏။ မြင်းနှစ်ကောင်လုံးမှာ ကြီးလည်း ကြီး၊ ပြေးလည်း ပြေး၊ လှလည်း လှသည်နှင့် ရွာ လယ်လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တဖောင်းဖောင်း ခုတ်ထွက်လာကြစဉ် လူများသည် မြင်းများကို လည်းကောင်း၊ မြင်းစီးသမားများကို လည်းကောင်း မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင် အောင် ရှိကြလေ၏။

ရွာမှထွက်လာ၍ အတန်ငယ်စိုင်းမိကြလေလျှင် သမင်အုပ်ကို တွေ့သည် နှင့် မြင်းစီးကောင်း၍ မြင်းကောင်းစီးရသူတို့၏ စိတ်တက်ကြွတတ်သော ထုံးစံ အတိုင်း ဦးစံဖဲသည် လက်နက်ပင် မပါသော်လည်း မြင်းများကို ခြေစမ်းသော သဘောနှင့် သမင်အုပ်ကို မိအောင်လိုက်လေရာ မောင်မောင်တင့်လည်း နောက်မှ စိုင်း၍ လိုက်လေ၏။ အတန်ကြာ လိုက်မိလေသော် သမင်သားအမိနှစ်ကောင် သည် သမင်အုပ်နှင့် ကွဲသွား၍ မောင်မောင်တင့်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ထိုသားအမိ နှစ်ကောင်နောက်သို့ ဝဲယာညှပ်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ မောင်မောင်တင့်သည် ဦးစံဖဲ၏ မြင်းကိုကောင်းပုံနှင့် ဇက်ပေးကောင်းပုံကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင်ရှိ၍ ဦးစံဖဲကလည်း မောင်မောင်တင့်ကို ထိုနည်းအတူ စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းမိလေ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိဘဲ အပျော်သက်သက် လိုက်ကြ ခြင်းဖြစ်၍ သမင်ကလေး မောဟိုက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းများကို ဇက်သတ်ကာ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ မြင်းကို အသားကျစီးသော ထို ခေတ်၌ မြင်းစီးကောင်းတို့မည်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိအမှတ် ပြုကြမြဲ ဖြစ်လေရာ မောင်မောင်တင့်နှင့် ဦးစံဖဲတို့မှာ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ အတူတကွ မြင်းစိုင်းခဲ့ကြသော အချိန်အတွင်း၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော်ပင် အထင်အမြင် ကြီးခဲ့ကြလေ၏။

မောင်မောင်တင့်တို့သည် အနီးအပါးရှိ ရွာကလေး သုံး လေးရွာတို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီးနောက် နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေရာ ထိုနေ့ညနေတွင် ဦးစံဖဲသည် မိမိသမီး မနန်းယူ၏ ပညာစွမ်းကို မောင်မောင်တင့်အား ပြသမည်ဟု

အကြံအစည်ရှိသည်နှင့်-

“ငါ့သမီးရဲ့ စာကြည့်ခန်းကို အဖေတို့ လာကြည့်မယ်”

ဟု မနန်းယူအား စကားထည့်ထားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းနေ့ ညစာစားပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံဖဲသည် မိမိ၏သမီးကား သာမည တောသူတစ်ယောက် မဟုတ်၊ အလွန်တရာ စာပေဝါသနာပါကြောင်း ပြော၍ မနန်းယူ၏ ပုရပိုက်စာမူ များထားသောအခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်တောင်စွန်း အခန်းတစ်ခန်းမှာ အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်ရ၍ နေထိုင်စေချင်ဖွယ် ကောင်းသည့်အတိုင်း ဦးစံဖဲသည် ပေစာများ၊ ပုရပိုက်စာမူများကို ကြွက်လျှောက် ပေါ်တွင် စီစဉ်ကာ ခင်းထားစေလျက် ဖုံးကြီး၊ မှီအုံးကြီးများဖြင့် ကြာရှည်စွာ ထိုင် နိုင်စေရန် စီမံထားသည့် စာကြည့်ခန်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးစံဖဲသည် စာပေဝါသနာ ပါသော မနန်းယူအား ရှင်သီလဝံသ၊ ရှင်ရဋ္ဌသာရ၊ နဝဒေ၊ အစရှိသော ရှေးလင်္ကာ ဆရာကြီးများ၏ ပုရပိုက်စာမူများနှင့် ပေစာမူများကို အဖိုးကြီးပေး၍ ကူးယူစေပြီး လျှင် မနန်းယူ၏ စာကြည့်ခန်းတွင် အသားယူကာ စီတန်း၍ ထားစေ၏။ ထိုခေတ် အခါက စာအုပ်များ မပေါ်သေးသည်ဖြစ်၍ စာမူတစ်ခုတွင် အသပြာ ၅၀ ကျပ်၊ ၁၀၀ ကျပ် အကုန်အကျခံ၍ ကူးယူကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးစံဖဲနှင့် မောင်မောင်တင့်တို့ ဝင်သွားကြသောအချိန်၌ မနန်းယူသည် ကဗျာဘက်တွင် ဝါသနာပါသည့်အလျောက် မိမိရေးစပ်ထားသော လေးချိုးတစ်ပုဒ် ကို ပုရပိုက်တစ်ဆူတွင် အချောကူးလျက်ရှိရာ ဖခင်နှင့် ဧည့်သည်တို့ ဝင်လာသည် ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်၍ ရေးရသော စားပွဲငယ်ကလေးမှ ထကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။ မောင်မောင်တင့်မှာလည်း စာပေဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌ စီတန်းလျက်ရှိသော စာမူများကို မြင်လိုက် ရလျှင်ပင် မနန်းယူအပေါ်၌ အထင်အမြင်ကြီးလျက်ရှိ၏။ မောင်မောင်တင့်သည် ရှေးစာဟောင်းများကို အနည်းငယ် လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲရှည်တစ်ခုပေါ်၌ သပ်ရပ်စွာ တင်ထားသော စောင်းကောက်ကြီးကို တွေ့မြင် ရာတွင်-

“မည်သူ တီးတတ်ပါသနည်း”

ဟု မေး၏။ ထိုအခါ မနန်းယူက-

“ဟုတ်လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အထုံးကလေး ပါလေကော့ တောင်တီး မြောက်တီးနဲ့ အပျင်းပြေတီးဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ စောင်းပါပဲ” ဟု ပြောရာတွင်

mg yoe . com

ဦးစံဖဲသည် စောင်းကောက်ကိုယူ၍ သမီးလက်သို့ အပ်ပြီးလျှင်-

“တစ်ပုဒ်လောက် တီးပြလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မောင်တင့်ကလည်း

“ကြားပါရစေ ခင်ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

မနန်းယူသည် ဖုံပေါ်တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်လျက် စောင်းကြိုးကို ညှိပြီးနောက် ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ်ကို တီးပြလေရာ မောင်မောင်တင့်မှာမူ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့၏။ ၎င်းနောက် ကျင်လည်သော လက်ချောင်းကလေးများသည် စောင်းကြိုးများပေါ်တွင် ပင့်ကူအိမ်၌ ပင့်ကူ လျှောက်ဘိသကဲ့သို့ သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ကူးကျော်လျှောက် သွားရင်း “ဘုံပုံနေနန်း” ပတ်ပျိုးကို မနန်းယူ၏နှုတ်မှ တီးတိုးမျှ လိုက်ဆိုလေရကား မောင်မောင်တင့်၏ ပြူးသောမျက်လုံးများ ပေါက်မထွက်ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ မည် ကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။ အကြောင်းမူကား ဂီတပညာ၌ အခက်ဆုံးတစ်ခုဖြစ်သော စောင်းကောက်ဖြင့် အခက်ဆုံး တေးသွားဖြစ်သော ပတ်ပျိုးကို တီးနိုင်ရုံမျှမက နှုတ်မှပင်လျှင် ၎င်းတေးချင်းကို အဝင်အထွက်များနှင့် သီဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသော ကြောင့်တည်း။

ထိုအခြင်းအရာ၏ ခက်ခဲသောအဖြစ်ကို ဂီတဘက်၌ အထုံပါသူတိုင်း နားလည်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ မောင်မောင်တင့်မှာလည်း မိကျောင်းခေါ် အတီးကို အနည်းငယ် သင်ကြားဖူးသဖြင့် မနန်းယူ၏ ကျင်လည်ခြင်းကို အံ့အားသင့်လျက် ချီးမွမ်းမိခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

မနန်းယူ၏အသံမှာ ရှေးအဆိုတော်ကြီးများကဲ့သို့ အသံကောင်းကြီးဟူ၍ မခေါ်ဆိုနိုင်စေကာမူ အဆိုပိုင်ခြင်း၊ ဘယ်ညာ အလှည့်အပတ် အဆင်ပြေခြင်း၊ အတီးနှင့် အဝင်အထွက် မှန်ခြင်း၊ စည်းဝါးကိုက်ခြင်း၊ ကြည်လင်ချိုအေးခြင်းတည်း ဟူသော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့ကြောင့် ပင်ကိုသံသက်သက်ကောင်းသူများထက်ပင် နားဝင်ချိုလှပေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ မှီအုံကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ယိမ်းညွတ်ကာ မျက်စိကို ခပ်မှေးမှေးတင်၍ နားစည်းစိမ်ခံလျက်ရှိသော မောင်မောင်တင့်မှာ တေးချင်းသံ အဆုံးတွင် အာရုံတစ်ပါး အရသာပြတ်သွားသော လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် သက်ပင့်ကြီးချကာ ထ၍ ထိုင်လိုက်မိလေ၏။

လူတို့၏စိတ်သည် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်၏။ တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနံ့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသံဖြင့်လည်း

ကောင်း၊ အာရုံငါးပါးနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အရသာကို ခံစားရ သည့်အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်၍ အားလုံးသော အခြင်းအရာများသည် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ဖွယ်ရှိသည်ဟု တစ်ခါတည်း အစွဲအမှတ် ပြုတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင်းလှသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သာယာသောအသံကို ကြားရခြင်း၊ မွှေးကြိုင်သော အနံ့၊ နူးညံ့သော ထိတွေ့ခြင်းတို့ကို ခံစားရသည့်အခါတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် အား စွဲလမ်းနှစ်သက် တပ်မက်ခုံမင်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တေးချင်း မဆုံးမီတွင် ဦးစံဖဲသည် ဝင်းတွင်းသို့ စပါးလှည်းများ ဝင်လာ သည်ကို မြင်သဖြင့် စာကြည့်ခန်းမှ ဆင်းသွားလေရာ မောင်မောင်တင့်သည် တေး ချင်းဆုံးပြီးသည်နောက် မနန်းယူအပေါ်၌ ယခင်ကထက် ဆယ်ဆမက စိတ်ဝင်စား ခြင်း ရှိလာခဲ့၍ ဂီတပညာအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်းနှင့် ရှေးစာဟောင်းများ အကြောင်းကို မနန်းယူနှင့် ဆွေးနွေးနှိုးနှောမိသည်တွင် မနန်းယူ၏ စာပေအဆင့် အတန်း မြင့်ခြင်းကိုသာမက ဂီတနှင့် ကဗျာတို့တွင်လည်း အနှစ်သာရရှိ၍ ကျွမ်းကျင် နားလည်ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မနန်းယူသည် အချို့သော ပညာတတ် မိန်းမများ ကဲ့သို့ မိမိ၏အယူအဆသည်သာလျှင် နည်းလမ်းကျသည်၊ မှန်ကန်ရမည် ဟူ၍ သဘောမထားဘဲ မြို့ကြီးသားတစ်ယောက်၏ ထင်မြင်ချက်များကိုလည်း လေးစားထိုက်သည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြပေရကား မောင်မောင်တင့်မှာ မိမိကိုယ် မိမိ ယခင်ကထက် ပိုမိုနှစ်သက်လာခြင်းအားဖြင့် မနန်းယူကိုလည်း ကျေနပ်နှစ် သက်မိလေ၏။

မနန်းယူမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မိခင်ကွယ်လွန်သည့် မိတဆိုးမလေး ဖြစ်ပေရာ ဖခင် ဦးစံဖဲသည် အရုပ်အရည်သာမက သာမန်ယောက်ျားတို့ထက် လွန်ကဲသော ပညာအရည်အချင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သမီးကလေးအား မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်း ရှိသည်ဟု ဆိုပါလျှင် မည်သူမျှ အံ့ဩလိမ့်မည် မထင်ပေ။

မောင်မောင်တင့်နှင့် မနန်းယူတို့သည် ထိုအချိန် နာရီမှစ၍ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အတော်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်ဖြစ်ရာ မောင်မောင်တင့်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ဂီတနှင့် ကဗျာတို့၌ အထုံမပါခဲ့စေကာမူ ရှေးစာဟောင်းများ လေ့လာဖတ်ရှုခြင်းအလုပ်၌ ဝါသနာပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ မိမိဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာမူများအကြောင်းကို မနန်းယူအား ပြောပြခြင်း၊ မိမိနှစ်သက်သော စာမူများကို မနန်းယူထံမှ ငှားရမ်းခြင်း၊ မိန်းကလေး

များ နားမလည်သည့် ခက်ဆစ် ခက်ရာတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်လျက်ရှိသောကြောင့် များ မကြာမီအတွင်း၌ပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်ကြသည်ဟု မဆို နိုင်စေကာမူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်အမြင်ကြီး၍ အကြင်သူ ပြုလုပ် သမျှ ပြောဆိုသမျှတို့ကို အကောင်းချည်း သက်သက်ဟူ၍ မှတ်ထင်လာကြသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေတော့သတည်း။

အခန်း (၄)

မောင်မောင်တင့်သည် သာစည်နယ်၌ စခန်းချလျက်ရှိသော ရဲမက်ကြီး ဦးမင်းခေါင်၏ လက်အောက်၌ ရဲမက်မှူးကလေးအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့် ၆ လခန့်ကြာရှိသည်တွင် ထိုအတောအတွင်း၌ မြေပိုင်ရှင် ဦးစံဖဲ၏ နေအိမ်သို့ ရံဖန် ရံခါ သွားရောက်လည်ပတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဦးစံဖဲတို့နေအိမ်သို့ ရောက်သွား၍ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကာ မနန်းယူ တည်ခင်းကျွေးမွေးသော မုန့်ပဲသရေစာများကို စားသောက်ရင်း ဦးစံဖဲ မရှိခိုက် ဖြစ်သဖြင့် စောင့်မျှော်နေဆဲတွင် ဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာသော ဦးစံဖဲ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိလေ၏။

ဦးစံဖဲမှာ နာလိုခံချိရှိ၍ ရှက်တတ်တတ် ဖြစ်ဟန်ရှိသော မျက်နှာထားမျိုး ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် မေးလျှင်လည်း ကြိုက်မည့်လက္ခဏာမရှိသော အမူအရာမျိုးရှိသည့်အဖြစ်ကို မောင်မောင်တင့် ရိပ်မိလေ၏။ မောင်မောင်တင့်သည် ထိုအခြင်းအရာကို အကဲခတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်လှေကားသို့ ဦးစံဖဲ မရောက်သေးမီ အတောအတွင်း၌ပင် မနန်းယူ အား-

“ဘကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ မနန်းယူ”
ဟု ကတိုက်ကရိုက် မေးလိုက်ရာ မနန်းယူက-

“ကျွန်မတို့အဖေရဲ့ နွားအုပ်ကို ဓားပြလူဆိုးကြီး စောခုံမိုင်း၊ မောင်းယူ သွားလို့ပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်တင့်က-

“ဘယ် စောခုံမိုင်းလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ မနန်းယူက-

“ကျွန်မတို့အဖေက ခါတိုင်း သူ့ကိုနှစ်စဉ် မိုက်ကြေးပေးခဲ့တယ်။ ဒီနှစ် တော့ လူမိုက်ကို မိုက်ကြေးပေး မနေနိုင်ဘူးလို့ အဖေက ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ နွားအုပ်ကို မောင်းယူသွားလို့ အဖေက သိပ်ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စ ဒီလိုနဲ့ မအေးမှာကြောင့် ကျွန်မတို့ စိတ်ပူနေရပါတယ်”

ဟု ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဦးစံဖဲသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ သမီး မနန်းယူ၏မျက်နှာ ကို မြင်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ပြောသောစကားကို မကြားရသော်လည်း ၎င်းတို့ ပြောနေကြသည် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့်-

“ဘာလဲ ဒီကောင်မလေးက နွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ လက်တစ်ကွက် လုပ်စားနေ ရတဲ့ တောင်သူသမီးလို နွားအုပ်ကလေးပျောက်တာနဲ့ ဒီလောက်မျက်နှာညှိုးနေရ သလား”

ဟု မိမိသမီးအား မငေါက်စဖူး ငေါက်ငမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးစံဖဲ ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိတ်ဆွေ သွေးသောက်ကြီး ဦးစံကဲရောက်လာ၍ စောခုံမိုင်းကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြလေရာ ဦးစံဖဲက မိမိတို့မှာ တပည့် ၁၄-၅ ယောက်ရှိ သည် မှန်သော်လည်း ဓား လှံ စသော လက်နက်များကိုသာ ကိုင်တတ်ကြောင်း စောခုံမိုင်း လွှတ်လိုက်သော လူဆိုးများမှာ ၂၀ အောက် မနည်းသည့်ပြင် ၎င်းတို့၌ အဆိပ်လူးမြားများနှင့် ဒူးလေးများ စွဲကိုင်လာကြကြောင်း သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် တပည့် ၁၄-၅ ယောက်တို့က ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြစေကာမူ လူဆိုးများကို မီလာသောအခါ အန်တုဗလ ပြုနိုင်ကြဖို့ မရှိကြောင်း စိတ်ပျက်အားလျော့သော မျက်နှာဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံဖဲသည် နေမထိ ထိုင်မထိ ရှိနေသာ အမူအရာဖြင့် တစ်နေ ရာတွင် အတည်တကျ မထိုင်နိုင်ဘဲ အိမ်ဦးခန်းတွင် စကြိုလျှောက်လျက်-

“ခဲရလေခြင်းကွယ်၊ နစ်နာလိုက်လေတယ်၊ မြန်မာ့နယ်တွင်းကို လူဆိုး က ဝင်ပြီး ဖော်ကားသွားတာ။ ငါတို့မြန်မာဘုရင် အသုံးမကျလို့ပေါ့။ ကျုပ်တို့အဘိုး

လက်ထက်ကများ ဒီရွာကို လူဆိုး ၁၀၀ လောက် ဝင်စီးတာ မြန်မာ ၁၀၀ လောက် က ခံချတာနဲ့ လူဆိုးတွေ ပြေးလိုက်ရပုံ သွက်သွက်လည်သွားတာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာက လူညံ့ဖြစ်နေရတာ ခံပြင်းလိုက်လေကွယ်”

စသည်ဖြင့် လက်သီးကိုဆုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ညည်းတွားရေရွတ် လျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် သွေးသောက်ကြီးနှင့် ဦးစံဖဲတို့သည် ထိုကိစ္စကို မည်သို့ဆောင် ရွက်ကြအံ့ဟု တိုင်ပင်ကြလေရာ သွေးသောက်ကြီးက လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ငွေထုပ်နှင့် စေလွှတ်၍ နွားအုပ်ကို ရွေးယူရန် အကြံပေး၏။ မောင်မောင်တင့်ကမူ ကား မိမိတို့တပ်တော်ထံသို့ မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ အဖြစ်အပျက်ကို အထက် အရာရှိ ရဲမက်ကြီး ဦးမင်းခေါင်အား ပြောပြပြီးလျှင် ရဲမက်စစ်သည်တော်သားများကို ခေါ်ခဲ့၍ ဓားပြများနောက်သို့ လိုက်ကြဖို့ အကြံပေးလေ၏။ မနန်းယူကမူ စောခုံမိုင်း အား ပေးနေကျဖြစ်သော နှစ်စဉ်ကြေးကို ပေးပို့လိုက်လျှင် စောခုံမိုင်းသည် မိမိတို့၏ နွားအုပ်ကို ပြန်ပေးပါလိမ့်မည်ဟု အကြံပေး၏။ ဦးစံဖဲကမူကား အထက်ပါ အကြံ ပေးချက်များကို တစ်ခုမျှ မနှစ်သက်ချေ။ မနန်းယူ၏ အကြံပေးချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မူကား ဦးစံဖဲက

“တန်ပါ သမီးရယ်၊ အစကတည်းက သင်းတို့ကို မိုက်ကြေးမပေးချင်လို့ နေရလာခဲ့ပြီးဟာ ခုအချိန်ကျမှတော့ ငါတို့နွားအုပ်တင်မကလို့ စောခုံမိုင်းကို ဘိုး စဉ်ဘောင်ဆက်ခိုးယူသွားတဲ့ နွားတွေ အကုန်ပြန်ပေးမယ်ဆိုဦး၊ ဒင်းတို့ကိုတော့ ငါ မိုက်ကြေးမပေးတော့ဘူး”

ဟု တင်းမာစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်တင့်ပေးသော အကြံအစည် နှင့် ပတ်သက်၍မူကား မိမိသည် နောင်တော်၏လူဖြစ်ကြောင်းကို ရဲမက်ကြီး ဦးမင်းခေါင်သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် မောင်မောင်တင့်ကိုယ်တိုင် အကူအညီသွား၍ တောင်းသော်လည်း ပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်မောင်တင့်သာလျှင် ဤအခြင်း အရာကို နားမလည်သဖြင့် ၎င်းအကြံကိုပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြလေ၏။

ဦးစံဖဲ၏ နွားအုပ်နှင့်အတူ အခြားသော လူရတတ်များ၏ နွားအုပ်များကို လည်း စောခုံမိုင်း၏ လူများက မောင်းယူသွားပြီးပြီဖြစ်ရာ၊ ဦးစံဖဲ၏အကြံမှာ အဆိုပါ နွားရှင်များနှင့် တိုင်ပင်၍ လူစွမ်းကောင်းများ ငှားရမ်းစုဆောင်းပြီးလျှင် စောခုံမိုင်း ၏ ရန်ကို ဖြိုဖျက်ရန်သာလျှင် စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ သွေးသောက်ကြီး ဦးစံကဲသည် နေရိပ်ကို လှမ်းကြည့်၍ ဖာခု

စောခုံမှိုင်းကိုလည်း နှစ်စဉ် အခွန်ဆက်ရပါတယ်။ သူ့ကို အခွန်ဆက်ရင် နွားတစ်ကောင်မှ မပျောက်ရဘူး။ ပျောက်လို့ သူတိုင်ရင်လည်း ရအောင်ရှာပြီး ပြန်ပေးပါတယ်။

တင့်။ ။ ဒီပြင်နယ်ထဲက မြို့စားက မြန်မာဘုရင့်နယ်ထဲလာပြီး ကျယ်နေတာ ဒီလိုပဲ ခံနေရသလားဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ မြို့စားတဲ့လား။

ယူ ။ ။ မြန်မာဘုရင်က အသိအမှတ်ပြုတဲ့ နယ်စားမြို့စားမင်းထဲတော့ပါမယ် မထင်ပါဘူးရှင်။ သို့သော် သူ့မှာလည်း သူ့နောက်လိုက်တွေနဲ့ သူနယ်မှာ သူ ရှင်ဘုရင်ဆို ထင်ပါရဲ့။

တင့်။ ။ ဒီက ဘကြီးနဲ့ စောခုံမှိုင်းနဲ့ တွေ့ကြ မြင်ကြဖူးလို့လား။

ယူ ။ ။ တစ်ခါတလေ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် တောင်ခြေနားမှာ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ မြန်မာပြည် လက်ဖက်ခြောက် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကုန်သည်ကြီးများ အစည်းအဝေးလုပ်ကြတော့ စောခုံမှိုင်းလည်း လာသတဲ့။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ အဖေနဲ့တွေ့တော့ သူ့ကို အခွန်ဆက်ရတဲ့လူဟာ သူ့တပည့်လေးဘာလေးနဲ့ ပြောလေတော့ ကျွန်မတို့အဖေက ရှင်သိတဲ့အတိုင်း မာနက ခပ်ကြီးကြီးနဲ့။ သူ့လည်း ထောက်ပံ့ရသေး၊ သူ့တပည့်လည်း ဖြစ်ရသေး၊ ဒီကနေ့ကစပြီး နှစ်စဉ်ကြေး တစ်ပြားမှ မပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လာခဲ့တာ။ ခု မပေးလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါပဲရှင်။ အဲဒီအစည်းအဝေးတုန်းက ကံကောင်းလို့ ဆိုပါကလား၊ ကျွန်မတို့အဖေက ဒေါသကြီးကြီးနဲ့ ဓားတောင်ဆွဲထုတ်သေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ စောခုံမှိုင်းက သူ့အဖေအရွယ်လောက် လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး ရန်မဖြစ်ပါဘူးလို့ လျှော့လိုက်သတဲ့။

တင့်။ ။ အဲဒီ စောခုံမှိုင်းဆိုတဲ့ လူကို မြင်ဖူးပါသလား။

ယူ ။ ။ မြင်ဖူးပါတယ်။ ချောလည်း ချော၊ ခုံလည်း ခုံသနဲ့၊ အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့ အမူအရာရှိပါတယ်။ သူ့အစ်မ စောမြစိန်ဆိုတာက ချောလိုက် လှလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း လွန်ရောရှင်၊ ဘုရင့်ရွှေနားတော်ကြားရင် မိဖုရားမြှောက်လောက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ မြန်မာစာ သိပ်တတ်တာပဲ၊ ကျွန်မနဲ့တော့ သိပ်ခင်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့အဖေနဲ့ သူ့မောင်နဲ့ စကားများပြီးတဲ့နောက်မှ လူချင်း

gyoe.com

နည်းနည်း စိမ်းသွားကြပါတယ်။ တစ်ဆိတ်ကလေးရှင် မောင်မောင်တင့်၊ ကျွန်မတို့အဖေကို ဒေါသ ရှေ့မထားဖို့ တောင်းပန်ပေးပါရှင်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှေ့လျှောက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ် ကြတော့မယ်လို့ စိုးရိမ်နေပါတယ်။ ကျွန်မ ၁၀ နှစ်သမီးတုန်းကလည်း စောခုံမိုင်းတို့ဆီက လူ ၂၀ လောက်နဲ့ ကျွန်မအဖေရယ်၊ သူတပည့်တွေရယ် တိုက်ကြဖူးလို့ စောခုံမိုင်းလူ ၃ ယောက် သေဖူးသေးတယ်ရှင်၊ ဒီနောက်မှ စောခုံမိုင်းနဲ့ အဖေနဲ့ သင့်မြတ်သွားကြတာ။ အခုတော့ ကျွန်မတို့နွားအုပ်ကို ယူသွားကြပြန်ပါတယ်။ အဖေက မာနကြီးကြီးနဲ့တော့ စောခုံမိုင်းနဲ့ အဖေနဲ့ တွေ့ကြမှာကို ကျွန်မ သိပ်စိုးရိမ်နေပါတယ်ရှင်။

မောင်မောင်တင့်လည်း ရန်ပြေငြိမ်းစေရန် တတ်အားသမျှ ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု မနန်းယူအား ကတိထားလေ၏။

ဦးစံဖဲသည် ညနေခင်းအချိန်တွင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ၍ အတန်ငယ် အမျက်ပြေပျောက်သည့် လက္ခဏာရှိလေရာ မောင်မောင်တင့်အားလည်း မိမိနှင့် စောခုံမိုင်းတို့ ရှေးယခင်က တိုက်ခဲ့ကြဖူးသည့် အခြင်းအရာများကို ပြောပြလေ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် လူတစ်ယောက်သည် လှေကားမှ တက်လာ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ ဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် မြက်ခမောက်ကြီးကို ဆောင်းထားသည့်ပြင် ဓားကြီးတစ်လက်ကို လွယ်လျက်ရှိရကား နှုတ်ခမ်းမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ခက်ထန်သော ၎င်း၏ မျက်နှာကို တိုး၍ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်စေလေတော့၏။ လူကြီး၏နောက်၌ ကားဦးစံဖဲ၏ တပည့်ရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုသာဂေါင်ဆိုသူတစ်ယောက် လိုက်ပါလာလေရာ ကိုသာဂေါင်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ စောခုံမိုင်းထံမှ စေလွှတ်လိုက်သော သံတမန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဖဲ ။ ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဘုရားတကာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆရာ စောခုံမိုင်းကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါစေဗျာ။

သံ ။ ။ ကျန်းမာပါတယ်၊ စောခုံမိုင်းကလည်း ဦးစံဖဲ ကျန်းမာစွာရှိရဲ့လားလို့ မေးခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါသအလျောက် စကားပြောကြရတာကို စောခုံမိုင်းက ဝမ်းနည်းပါတယ်တဲ့၊ ဦးစံဖဲကလည်း ထိုနည်းအတူ ဝမ်းနည်းပါရဲ့လားလို့ မေးခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်။